

The transition from a fossil fuel-dependent development paradigm towards a development path that takes advantage of bio-based resources and new innovations within biochemistry and the life sciences is prompting the formulation of new strategies and policies [2].

The aim of this study is to analyze national strategy and the development perspective of bioeconomy in the EU.

. The world economy is experiencing dramatic changes. The key issues for the future appear to be increasing human demands (food, energy, environmental public goods) that will put greater pressure on natural resources, exacerbating old scarcities and leading to new ones (water, biomasses, environmental quality) [2].

In 2030, the world will need 50% more food, 45% more energy and 30% more water than today [3]. The growing demand will result in a scarcity of natural resources and push their prices up. The availability of raw materials and the efficiency of their use will thus become a new competitive advantage. Increasing environmental awareness and more stringent legislation will also be drivers in the manufacture of products that have a less harmful impact on the environment.

Europe, in common with the rest of the world, faces a number of major environmental, economic and social challenges which have to be properly addressed if future generations are to enjoy a safe, healthy and prosperous future. The solutions we arrive at will change the way we live and work and – if we make the right choices – these changes will generally be for the better. The transition from a dependence on fossil fuels to a situation where agriculture not only will continue to provide food security but also biomass as a renewable raw material for industry will be the basis of the coming integrated bioeconomy [1].

Bioeconomy is Europe's response to key environmental challenges the world is facing already today. It is meant to reduce the dependence on natural resources, transform manufacturing, promote sustainable production of renewable resources from land, fisheries and aquaculture and their conversion into food, feed, fibre, bio-based products and bio-energy, while growing new jobs and industries [3].

References:

1. Bioeconomy. HORIZON 2020 The EU Framework Programme for Research and Innovation. <http://ec.europa.eu/programmes/horizon2020/en/h2020-section/bioeconomy>
2. European Commission. Innovating for Sustainable Growth: A Bioeconomy for Europe; COM (2012) 60 final; European Commission: Brussels, Belgium, 2012; p. 9.
3. European Commission. Commission Staff Working Document accompanying the document Innovating for Sustainable Growth: A Bioeconomy for Europe; European Commission: Brussels, Belgium, 2012; p. 51.

Талось Давид

магістрант

Білявський В.М.

к.е.н., доцент

Національний авіаційний університет

м. Київ, Україна

ПРОЦЕС МІЖНАРОДНОЇ СТАНДАРТИЗАЦІЇ ПРОДУКЦІЇ ВИРОБНИЧОГО ПІДПРИЄМСТВА

На рівень міжнародної стандартизації продукції виробничого підприємства значний вплив мають місцеві, випадкові і суб'єктивні чинники. Для попередження їх негативного впливу і забезпечення високого рівня якості [1] протягом усього періоду виготовлення продукції необхідна побудова ефективної системи управління за допомогою організації роботи відповідних структурних підрозділів підприємства.

Слід зазначити, що, система якості впроваджується на підприємстві з метою досягнення поставлених цілей у сфері міжнародної стандартизації продукції і представляє собою певну сукупність інструментів, необхідних для здійснення загальної координації процесу управління якістю [2]. Дана система документується для докладного описання процедури забезпечення міжнародної стандартизації продукції.

Розглянемо детальніше окремі етапи процесу забезпечення міжнародної стандартизації продукції [3, с.237]: оцінки рівня якості наявних на ринку аналогічних виробів та проведення аналізу вимог покупців; прогноз і планування рівня якості; розробки стандартів; проектування міжнародної стандартизації продукції в процесі конструювання виробів та подальшої розробки технології виготовлення конкурентоспроможної продукції; контролю якості вихідних матеріалів і сировини; моніторинг в процесі виробництва продукції і його подальшого приймального контролю; контролю якості виробу в умовах експлуатації.

Однією з основних процедур, що забезпечують якісний рівень виробництва продукції, є процес стандартизації [4].

Метою стандартизації є: розробка норм, вимог, правил, характеристик, яка стосується об'єкта стандартизації (забезпечують безпеку продукції для життя та здоров'я громадян, сумісність і взаємозамінність виробів, єдність вимірювань, економію всіх видів ресурсів, безпека господарських об'єктів).

Як наслідок, стандарти визнаються засобом управління виробництвом і розробляються, як певна технічна документація. Вони засновані на узагальнених результатах науки, техніки і практики і спрямовані на досягнення оптимальних результатів господарської діяльності.

Залежно від масштабності поширення стандарти бувають:

- *національні* – це стандарти, що прийняті національним органом зі стандартизації країни;
- *регіональні* – це стандарти, що прийняті регіональною міжнародною організацією зі стандартизації;
- *міждержавні* – це стандарти, що прийняті державами, які приєдналися до угоди про проведення узгодженої політики в сфері стандартизації, метрології та сертифікації;
- *міжнародні* – це стандарти, що прийняті Міжнародною організацією зі стандартизації (ISO).

Основне призначення міжнародних стандартів – це створення на міжнародному рівні єдиної методичної бази для розробки нових і удосконалення діючих систем якості та їх сертифікації для забезпечення ефективності міжнародної торгівлі, ліквідації бар'єрів, що виникають через відмінність національних стандартів. Світова практика використання міжнародних стандартів сконцентрована в стандартах *ISO 9000*, *ISO 14000*, *ISO 16000* тощо, прийнятих Міжнародною організацією зі стандартизації. Ці стандарти являють собою певний набір вимог, щодо охоплення деяких напрямів діяльності на підприємстві, а саме: визначення вимог щодо якості продукції її безпеки, ведення документації, контролю якості продукції, що випускається та заходам коригую впливу.

Таким чином, міжнародні стандарти встановили єдиний визнаний у всьому світі підхід щодо оцінки систем якості та одночасно регламентували відносини між виробниками і споживачами продукції на основі суворого дотримання організаційної культури підприємства.

Література

1. Білявський В.М. Імплементация підсистеми управління якістю обслуговування споживачів на підприємствах торгівлі / В.М. Білявський, Ю.В. Білявська // Сучасні проблеми менеджменту : матеріали XI міжнар. наук.-практ. конф. — К. : Нац. авіац. ун-т, 2015. — С. 76–80.

2. Білявський В.М. Управління якістю як фактор підвищення інвестиційної привабливості підприємств / В.М. Білявський, В.В. Власенко // Актуальні проблеми

економіки та управління в умовах системної кризи : матеріали міжнар. наук.-практ. інтерн.-конф. — Л. : Львів. ін-т МАУП, 2017. — С. 214–218.

3. Білявський В.М. Технологія імплементації операційної стратегії організації / В.М. Білявський // Зб. наук. праць Держав. екон.-технол. ун-ту трансп. — 2015. — Вип. 34. — С. 233–241.

4. Білявський В.М. Імплементація процесу диспетчеризації, як основа ефективної операційної діяльності підприємств / В.М. Білявський // Вісник Полтав. ун-ту екон. і торг. — 2015. — № 1 (69). — Ч. 1. — С. 107–116.

Теслюк Надія
студентка

Кірейцева Олена

к. е.н., доцент кафедри глобальної економіки
Національний університет біоресурсів і природокористування України
м. Київ, Україна

ЕКОНОМІЧНА ОЦІНКА ЗЕМЛІ

Земельні ресурси є одними з найважливіших для людини природними ресурсами. Вони є обмеженими ресурсами, обмеженими територіально та у правах власності на них. Саме тому, раціональне їх використання, відтворення та збереження їх родючості потребує ретельного вивчення, яке повинно базуватися на якісній інформації.

Оцінка земельних ресурсів є одним із складних, дискусійних питань вже протягом тривалого періоду.

Необхідність оцінки землі зумовлена її економічними функціями, як одного з видів природних ресурсів. Серед них найочевиднішими є ті, що забезпечують потреби виробництва, їх можна об'єднати у три основні групи:

1) задоволення потреб у ресурсах: матеріальних, енергетичних, інформаційних, комунікаційних, редукційних;

2) формування умов для відтворення фізіологічних можливостей людини як трудового ресурсу;

3) формування умов для відтворення особистісних можливостей людини як трудового ресурсу.

Земельний податок є невід'ємною складовою податкової системи України та вагомим джерелом доходів бюджетів місцевого самоврядування.

Механізм справляння земельного податку повинен формуватись таким чином, щоб у землекористувача вилучалась частина диференціального рентного доходу [1, с. 106]. Під останнім розуміється частина доходів від використання земельних угідь окремими суб'єктами господарювання, що перевищує встановлений нормативний рівень прибутку.

Базою для нарахування земельного податку в Україні є грошова оцінка угідь, яка передбачає капіталізацію визначеної суми рентного доходу, виходячи з терміну капіталізації у 33 роки [2].

Так, в розвинутих країнах досить поширеним є підхід до оцінки земельних ділянок з метою оподаткування на основі ринкової ціни угідь. Зокрема, в окремих штатах США земля для цілей оподаткування оцінюється виходячи з її ринкової вартості [3, с.81; 4]. Зауважимо, що ринок сільськогосподарських земель в Україні поки не розвинутий, що не дозволяє всерйоз розглядати можливість використання даного підходу у вітчизняній практиці оподаткування.

Зустрічаються також випадки, коли база оподаткування угідь обчислюється на основі оцінки доходів від оренди земель [5]. Проте в Україні, згідно з вимогами чинного